

Parallelitet!

af Morten Boutrup

Han stod foran mig med sit hånlige ansigt. Den måde, han kunne kigge på, mig på var det mest nedværdigende jeg kendte. Kolde øjne og et bevidst smil omkring munden. Skægget endte under hagen i en lille fletning, og håret var tyndt, lysblondt og halvlångt. Han var lille og tæt og bar en sribet T-shirt. De blå jeans hang på ham og var udelukkende holdt oppe af en livrem.

Jeg tog en pil fra hylsteret på ryggen og satte den til buen. Jeg spændte strengen til bristepunktet og førte sigtet op til øjet. Han løb væk fra mig og fortsatte ud mod molen og havet. Han løb zig-zag som en hare, der forsøgte at undgå døden.

Jeg sigtede mod ham. Nu kunne han ikke undgå det. Pilen forlod buen med en voldsom kraft og ramte sit mål brøkdeler af sekunder efter, at den havde forladt buen. Jeg kunne se, at han gav sig lidt, da den borede sig ind lige ved siden af rygsøjlen. På afstand kunne jeg intet blod se, men jeg var sikker på, at en pil med den kraft ville gennembore sit offer.

Han faldt ikke, da pilen ramte ham, men fortsatte let foroverbøjet indtil han nåede molens yderside. Uden af sagte farten styrtede han i havet.

Jeg løb hen ad molen for at sikre mig, at han denne gang var blevet ramt for evigt. Da jeg kom til ydersiden, var han væk.

Der var intet spor, der var ingen blodpletter, intet. For at overbevise mig om, at han ikke dukkede op af vandet, stod jeg et stykke tid og kiggede ud over havet. Så vendte jeg mig, for at gå tilbage.

Da jeg havde vendt mig, stod han våd og gennemblødt lige foran mig. Vandet drev ned fra hans våde hår og gennemblødte klæder. Jeg kunne ane pilespiden stikke ud mellem ribbenene. Det var ufatteligt, at han havde overlevet dette. Ufatteligt at han altid overlevede. Jeg løb hen til ham og rakte ud efter hans hals. Mine tommelfingre kunne mærke struben, og jeg pressede indtil fingrene kunne mærke strubehovedet forsvinde ind i halsen. Han rallede imellem smilene, men gjorde ikke synderlig modstand. Hele tiden havde han dette kolde smil over ansigtet. Han faldt om, pilen knækkede på ryggen, og han rullende ud i havet igen.

Jeg var ved at gå i panik. Han forsvandt under bølgerne, men minutter efter kravlede han igen op over molens kant. Strubehovedet var væk og pilespiden sad stadig i brystkassen. Han burde være død, stendød, men her stod han igen med det kolde smil. Jeg tog en pil, skød ham og skød ham igen og igen og igen, men lige meget hvor perforeret hans krop blev af mine pile, overlevede hans kolde smil. Jeg forsøgte at løbe efter ham, men mine skridt var som i slowmotion, jeg fik fat i hans trøje...

Så snublede jeg over en af molens mange granitsten og slog panden mod noget hårdt.

"Av, for satan" Jeg vågnede op, badet i sved og i hånden havde jeg ledningen til min natlampe. Natlampen var faldet ned og

dens spidse kant havde ramt mig i ansigtet og skadet min pande. Jeg kunne mærke blodet, der løb svagt ned over det ene øjenlåg. Det havde været en skrækkelig drøm.

Jeg rejste mig og gik ud for at få et glas vand. Der var bidende koldt i entreen, og jeg så at yderdøren var åben. Det måtte være hunden, der havde åbnet den. Den havde en evne til at nå håndtaget med sin ene pote og derefter skubbe døren op. Når vi glemte at låse døren, lagde hunden sig til at sove ude i haven. Jeg lukkede den ind og låste døren.

Klokken var kvart over seks, så jeg besluttede mig for at gå i bad. Det kunne ikke betale sig at gå i seng igen. Jeg trængte også til at få vasket dette mareridt af mig. Normalt forsvandt mine mareridt fra min bevidsthed indenfor få minutter, men dette havde jeg langt sværere ved at slippe af med. Jeg tog en kop kaffe efter badet og læste et af ungerens Anders And blade for at se, om jeg kunne abstrahere fra drømmen.

Først da jeg havde vækket Dorte og børnene begyndte mine natlige oplevelser at fordufte. Jeg tog på arbejde.

Jeg var ansat som vicekriminalkommissær og måtte hver mandag morgen tilbringe min sparsomme tid med at høre på kriminalkommissærens ideer om, hvorledes afdelingen skulle fungere. Vores ugentlige ledermøder var spild af tid. Problemet var bare, at det kun var kriminalkommissæren, der ikke havde forstået dette. Sekretæren kom straks ind til mig efter mødet og lagde dagens sager på mit bord.

"Søren, jeg tror, du er nødt til at kigge lidt på den sag fra Odder. Den ser lidt kritisk ud."

Jeg fik lagt det brune sagsomslag foran mig og åbnede det. Det var en sag om en mand, der natten forinden var blevet overfaldet og koldblodigt aflivet. Han havde opholdt sig i sin lejlighed, da en mand tilsyneladende uden grund var brudt ind og havde myrdet ham. Hele lejligheden var raseret af den formodede morder. Alle møbler var blevet kastet rundt i lejligheden og knust til pindebrænde.

Jeg besluttede mig for at kigge lidt på sagen, så jeg tog en tjenestevogn og kørte ud på stedet. Lejligheden var blevet plomberet, men jeg havde sikret mig en nøgle, så jeg havde let ved at få adgang. Det var imidlertid ikke nødvendigt at låse døren op. Den var nemlig blevet sparket op med en så enorm kraft, at alt træværk og store dele af dørkarmen omkring låsen var forsvundet. Det så voldsomt ud, som om der havde været besøg af King Kong. Jeg brød plomberingen og gik ind.

Alt inde i lejligheden så herrens ud. Der var ikke et helt møbel tilbage, og der var blod over alt. Det mindede mere om et forfaldent slagtehus end om en beboet lejlighed.

I første omgang så det ud som om den myrdede var død ved simpel kvælning. Men ifølge lægens rapport, var han, efter at være blevet maltrakteret til næsten ukendelighed, blevet tvunget ned i badet og holdt under vand i adskillige minutter indtil druknedøden var indtrådt.

Det var en voldsom oplevelse at se lejligheden, og jeg var enig med sekretæren i, at det var værd at kigge ekstra på denne sag.

Jeg besluttede mig for at snakke lidt med den betjent, der havde ansvaret for sagen.

Jensen var en meget fornuftig mand, men sagen havde rystet ham lidt:

"Jeg har aldrig set noget lignende, enten har der været flere om det, eller også har der været tale om en fysisk veludstyret person, der har ansvaret for dette.

Lejligheden ligger i en opgang med forretninger i stueetagen, lager i bagbygningerne og kun to udlejningslejligheder. Jeg har talt med den anden udlejer, og hun har ikke hørt noget. " "Hvad sagde hun mere?" Jeg var af den opfattelse, at hun måtte have sagt meget mere end det.

"Hun er en underlig starut, der ikke er særlig snakkesalig. Når hun endelig siger noget, er det temmelig uforståeligt. Hun ernærer sig ved at læse folks aura.'

"Sagde hun alligevel ikke noget, der ville kunne afsløre nogle vigtige forhold omkring det her?"

"Hun er hørehæmmet, så skulle der være foregået noget højlydt, har hun visse vanskeligheder ved at registrere det!"

Den type handicap begrænser selvfølgelig muligheden for at få indtryk via høresansen, men jeg vidste også, at dette i mange tilfælde giver plads til en sjette sans en sans for at fornemme åndeligt uden at føle fysisk.

"Jeg tror, jeg vil tillade mig at besøge hende en gang til, for at sikre mig at der ikke er noget, der går tabt i vores undersøgelse. Jeg håber ikke, du har noget imod det?"

Det havde han selvfølgelig ikke, så jeg tog min bil og satte kursen mod denne besynderlige hørehæmmede aura læsers residens. Som nabo til den myrdede måtte hun kunne fortælle

os et eller andet. Måske en lille ubetydelig detalje for en almindelig betjent, men som kunne give mig et fingerpeg i den rigtige retning og måske endda være med til at afsløre sandheden om denne grusomme hændelse — hvem ved?

"God dag, det er kriminalpolitiet. Mit navn er Mathiesen. Jeg ved godt, at De har haft besøg af politiet en gang i forbindelse med mordet på deres nabo, men jeg vil alligevel tillade mig at stille dem et par supplerende spørgsmål."

Hun var en dame i fyrrerne i ganske almindeligt tøj. Jeg ved ikke, hvad jeg havde forventet _måske en sandsigerske med tørklæde og sigøjnerlook. Hun veg lidt tilbage, da hun så mig. Hun sænkede blikket og åbnede døren helt.

"De er nødt til at tale højere, jeg kan ikke høre Dem".

Jeg gentog i et noget højere lydniveau, og det så ud som om, hun denne gang hørte, hvad jeg sagde.

"Vi sætter os her ved bordet. - Ja, det var da en frygtelig historie."

Hun kiggede undersøgende på mig.

"Hans sjæl var ellers ren, men han havde nogle åndelige ar. Jeg har aldrig fundet ud af hvilke. Har De nogensinde fået læst Deres hænder? Jeg kan se De har en interessant udstråling — Deres skæbne ånder!! Prøv lige at gi' mig Deres hånd. Jeg vil prøve at læse Deres linjer.

"Skal vi ikke sige du til hinanden?" var min eneste kommentar. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg rakte hende min hånd, og hun vendte håndfladen opad. Hun følte på overfladen og sad længe og fulgte de forskellige linjer i min hånd.

"Du er en ansvarsfuld mand i dit ydre liv. Du er dygtig og har rige muligheder for at markere dig i det kommende liv. Din indre sjæl udviser...

Hun stoppede op, som om hun frøs til is et kort øjeblik. Herefter satte hun sig tilbage og lukkede øjnene. Hun sad på denne måde i længere tid. Jeg forsøgte at rømme mig, men det hjalp tilsyneladende ikke. Pludselig spilede hun øjnene op og kiggede dybt ind i mine.

"Du drømmer. Du drømmer meget og anderledes. Dit liv om natten hænger ikke sammen med dit liv om dagen. Det er en sort sjæl, jeg ser dukke op inde i dit rene indre. Du skal få samling over livet, ellers kan det udvikle sig i en retning, der ikke kan styres. Lad være med at tænke for længe - bare gør det — flygt fra dine drømme.'

Hvor i helvede kendte hun noget til mine drømme? Hvor vidste hun fra, at jeg på det sidste havde haft flere af den slags temmelig ubehagelige drømme? Jeg begyndte at fryse en smule det her var ikke sjovt.

"Ok jeg tror jeg har fået læst mine hænder nok tak for det. Du sagdes du ikke hørte noget fra din nabo, men observerede du andre ting på det tidspunkt, hvor mordet skete?"

Hun tav et øjeblik, så kunne jeg se hun tog sig sammen.

"Jeg kunne mærke en kold sjæl, der langsomt forsvandt. En sitren Jeg kun fornemmes, når de sorte sjæle slippes fri. Jeg kiggede ud ad døren på det tidspunkt, men lyset i gangen var slukket, så jeg troede, det var en telepatisk følelse. Men det var nok på det tidspunkt hvor ondskaben gjorde det af med ham."

"Du så og hørte ikke noget, men kunne føle?"

"Ja."

Jeg forlod denne besynderlige kvinde. Jeg kunne pludselig forstå, hvorfor Jensen ikke havde spurgt hende om mere. Jeg tror nok, det var fordi der var denne dystre og lidt uhyggelige stemning omkring hende.

Jeg tog hjem. Den aften sad jeg længe og tænkte over mine oplevelser: Da jeg gik i seng, var det svært for mig at falde i søvn. Det føltes som om, hun hele tiden hang som et spøgelse i luften over min seng, og jeg kunne høre stemmen og se de skarpe øjne. "Det er en sort sjæl, jeg ser dukke op inde i dit rene indre."

Den nat gentog drømmen sig igen. Det samme modbydelige mønster. Jeg forsøgte på de mest bestialske måder at aflive drømmens hovedperson, men hver gang mislykkedes det.

Jeg fortalte Dorte om drømmen ved morgenbordet næste morgen, men besluttede at undlade at fortælle om auralæseren.

"Du skal huske dine drømme Søren, måske betyder de et eller andet. Jeg kan låne en bog om drømmetydning på biblioteket — det kunne være sjovt at finde ud..."

"Ja- ja, nu skal det jo heller ikke udvikle sig til en terapeutisk leg. Selvfølgelig betyder det ikke noget. Drømme er jo blot nogle elektriske impulser, der stiger ud fra hjernen — den afstresser."

Jeg vidste godt, at jeg ikke selv troede på det, men jeg var temmelig angst for, hvad min virkelige drømmeverden afspejlede.

"Ja, det har du nok ret i, men kan sådanne impulser gentage sig i helt samme mønster...?" sagde hun, medens hun kiggede mig i øjnene. Jeg undveg hendes blik.

"Jeg er nødt til at gå nu. Jeg skal skynde mig hen på kontoret. Vi har morgenmøde, og vi er ikke kommet en millimeter videre på den mordsag, jeg fortalte dig om i går."

På vejen hen til kontoret hørte jeg det over radioen: 'Mand fundet død i Zoologisk Have'. Han havde tilsyneladende i panik flygtet ind i Zoologisk Have og var endt nede i bjørnegrotten. Han var faldet fire meter ned i grotten — med hovedet nedad. Dernede havde bjørnene gjort det af med ham. Forhåbentlig havde han været bevidstløs, inden de satte tænderne i ham. Om det var selvmord eller ej var ikke afklaret.

På kontoret var der ingen, der i første omgang nævnte det med Zoologisk Have. Først hen på dagen kom sagen på vores bord. Vores teknikere var nu overbevist om, at manden var blevet skubbet ned i grotten. Efter et par interviews med personer, der havde kendskab til den myrdede, var konklusionen, at han ikke var psykisk uligevægtig og derfor ikke selvmordsaspirant.

"Satans til bestialsk måde at aflive folk på. Hvem fanden finder på sådanne nogle julelege?" Jensen kommenterede drabet på sin egen facon, men han havde jo ret. Denne 'moderne' måde at aflive folk på var langt fra så human som 'de mere gammeldags metoder'.

Bjørnegrotten var omkranset af et hegn og et rosenbed. Helt henne ved grotten var der desuden en betonkant med store pigge hele vejen rundt. Skulle man smide et andet menneske ned i grotten, ville man næsten med sikkerhed komme til skade på de

farlige pigge. Bjørnene nede i grotten var af den farlige grizzly type ikke til at spøge med.

Vi kom ikke videre i sagen denne dag. Der var ingen spor efter mordet i Zoologisk Have, ud over et par fodspor, som kunne stamme fra et hvilken som helst par sko.

På vejen hjem fra arbejdet kom jeg til at tænke på 'aura-læseren'. Var der nogen sammenhæng mellem, hvad hun havde sagt og mine modbydelige drømme? Jeg havde før haft drømme af denne karakter, men aldrig før havde jeg båret dem videre til mit vågne liv. Angsten for næste nat lå i mit baghoved, og jeg var overbevist om, at der skulle mange glas whisky til, før jeg kunne falde i søvn denne aften.

Dorte modtog mig i døren til huset. "Nå, har det været en travl dag? Jeg var på biblioteket, men de havde ingen bøger om drømmetydning — de var alle lånt ud. Jeg har reserveret en til dig. Du har forresten revet en ordentlig flænge i din beige outdoorjakke. Hvordan er det sket?"

"Det kan jeg ikke forstå, men det kan jo ske, at man sidder fast i et håndtag eller sådan."

Jeg var nu ganske sikker på, at dette ikke var nogen fornuftig forklaring, idet jakken simpelthen var for stærk i stoffet til at blive flået i stykker på den måde. Jeg forsøgte at genskabe min gåtur med hundene søndagen før — havde jeg hængt fast i et eller andet?

"Du er altså lidt for voldsom med dit tøj. Er du klar over, at man ikke kan reparere sådan en

Hendes kommentar var krydret med en lettere bebrejdelse. Jeg ignorerede hendes brok. Jeg ved godt, at kvinder skal have plads

til lidt brok — det betyder ikke noget - men lige i dag gad jeg ikke høre på det. Vi satte os til spisebordet og havde en hyggelig stund.

Drømmen kom igen samme nat.

Jeg løb over fodboldbanen med øksen i hånden. Han var lige foran, og jeg ramte ham i nakken med mit våben. Baghovedet flækkede, men han fortsatte sit løb. Jeg standsede forpustet, og han vendte sig rundt med sit smil om læberne, medens blodet væltede ned ad ryggen på ham. Han løftede armen og pegede på mig. Han sagde ikke noget men blev stående med pegefingern rettet mod mig. Mine arme var næsten lammede. Jeg forsøgte at løfte dem, men det var ikke muligt. Jeg lod øjnene kigge ned ad min højre arm og opdagede, at den var smurt ind i blodet.

Han var væk, da jeg igen kiggede op, og så hørte jeg hans latter bagved. Jeg drejede hurtigt rundt, medens jeg samtidigt strakte armene og lod øksen følge med i kroppens sving. Han blev ramt i halsen og sammen med slaget fra øksen, fik det hovedet til at vippe bagover, så det kun sad fast i en lille flap i nakken. Blodet stod op ad halsen som et lille springvand, men armen løftede sig igen, og han pegede imod mig, medens benene langsomt knækkede sammen. Han forsvandt ned i plænen og projektørerne på stadion blev tændt.

Det skarpe lys skar sig ned i mine øjne, da jeg åbnede dem. Jeg genkendte stemmen, der sagde: "Ole, hvorfor fanden har du tøj på i sengen"

Jeg vågnede helt, så Dorte i øjnene og kiggede så ned ad mig. Jeg var udstyret med et par blå jeans, ternet skjorte og udenpå en fleecetrøje. På fødderne havde jeg mine gode støvler. "Jeg

ved det ikke, jeg ved ikke, hvad der sker, men drømmen var der igen."

Jeg sagde ikke mere. Jeg rystede i hele kroppen over drømmen og erkendelsen af, at min krop tilsyneladende var blevet besat af den.

Den morgen kørte jeg lidt tidligere på arbejde jeg kunne ikke sove mere. Jeg hørte radioavis hele vejen på arbejde, men det eneste den handlede om var valutabalancen og ozonlaget.

Jeg slappede af, da jeg kom ind på kontoret. Dagen blev planlagt, og jeg besluttede mig for at besøge et par personer, der havde med det uhyggelige drab fra Zoologisk Have at gøre.

Dyrepasseren havde fundet noget, der kunne have med ulykken at gøre. Efter at han havde gjort rent i grotten, havde han fundet en knap. En knap med navnet 'Matterhorn' indgraveret. Jeg fik knappen udleveret og lagde den i min skjortelomme.

Herefter talte jeg en times tid med en person, der kendte den dræbte mere intimt. Hun havde ringet til DR, da hun så billedet af den dræbte i TV-avisen og havde herefter henvendt sig til politiet.

"Han var min bedste kunde. Stille og rolig og tilsyneladende meget afbalanceret, men når han blev ophidset, flippede han helt ud. Han var til tider nærmest lidt voldelig. Bagefter undskyldte han sig med, at han havde haft en hård dag." Han havde besøgt hende samme nat, som han blev dræbt. Det havde været temmelig sent, og hun havde lukket butikken, da han bankede voldsomt på døren.

"Han så meget frustreret ud. 'Der er en eller anden der forfølger mig,' var det første han sagde. Han var ophidset, smed alt tøjjet med det samme og voldtog mig nærmest. Med mit erhverv må

jeg desværre acceptere den slags. Da han var færdig, kiggede han ud ad vinduet, medens han tog tøjet på. Så betalte han mig og forlod lejligheden. Tilfældigt kiggede jeg ud ad vinduet, da han gik ud ad fordøren. Han så sig for til begge sider og løb så afsted."

Hun var blevet stående et længere stykke tid, og efter et par minutter var en person i lysebrun vindjakke løbet forbi hendes lejlighed. Herefter var hun gået i seng.

Jeg fik ikke mere ud af hende og besluttede mig for at gå hjem tidligt på eftermiddagen - jeg var træt.

På vejen ud af kontoret blev jeg stoppet af Jensen, der var på vej ind.

"Har du hørt om det nyeste mord? Det er fandeme en hel epidemi. Du kender døgneren nede i Vestergade? Indehaveren blev fundet her i formiddag - total massakreret."

Jeg var chokeret. Et var mine egne traumatiske mareridt om natten, et andet var at mordene regnede ned om ørene på mig.

"Hvem tager sig af den sag?" spurgte jeg. Jeg orkede ikke at tage flere af den slags.

"Peitersen er ved at undersøge mordstedet. Det skete i baggården til butikken. Han blev fundet af et par knægte."

"Godt" sagde jeg. Jeg ønskede ikke at høre mere. Bare jeg slap for flere sager lige nu. Jeg skulle bare væk fra dette miljø.

Jeg forlod politigården og kørte hjemover. Hvad var det, der var ved at ske med mig? Mine hænder rystede, min krop rystede, og jeg svedte, som jeg aldrig havde oplevet det før. Jeg fik pludselig et indfald. 'Aura-læseren', hende der kunne se gennem

mig. Hun havde kunnet aflæse mine drømme, kunne tyde min aura. Jeg fik en pludselig trang til at besøge hende.

Hun åbnede døren og bød mig indenfor. Hendes stue så ud som før, men på hendes spisebord lå der en række kort.

"Mah-Jong kort — nogle gamle kinesiske kort jeg bruger til at fortælle noget om den nærmeste fremtid — skal jeg lægge dem for dig?"

"Nej tak. Jeg vil gerne have, at du uddyber det, du fortalte forleden om min sjæl. Hvad er det, der sker med mig? Hvorfor har jeg disse dramatiske drømme?"

"Fortæl mig om dem, så kan jeg måske udlede et eller andet."

Jeg fortalte hende om drømmene, og jeg lagde intet imellem. Hun kiggede på og så bekymret ud.

"Er det en person, du kender? Er der nogen, du er hævngherrig overfor?"

Jeg blev lidt overrasket over hendes spørgsmål. Jeg havde selvfølgelig tænkt over, hvem personen var, som jeg i mine drømme havde en udpræget lyst til at dræbe. Han lignede meget en tidligere skolekammerat, som jeg ikke havde nogen som helst form for hævngherrighed overfor. Der var dog nogle enkelte ansigtstræk, der ikke helt matchede. Der var en grad af hårdhed omkring munden, og øjnene lyste af ondskab — en ondskab der ikke kan beskrives, men kun kan opleves.

"Ja og nej", svarede jeg. Hun kiggede på mig og forstod mit svar. Hun lukkede sine øjne og sad i mindst fem minutter uden at røre sig. Så vågnede hun pludselig af sin mærkelige dvale.

"Når jeg lukker mine øjne og ser på dig, ser jeg to personer. Jeg ser en blid og kærlig mand måske familiefar. En mand der tager

sit ansvar til fulde, som forsøger at guide sig og sin familie igennem livet uden at mærke og føle de sorte sider af livet.

Hun tav nogle få sekunder, inden hun fortsatte. "Jeg ser også en anden — lad os kalde det en person eller et væsen — en genopvågnet djævel, der med alle midler forsøger at overbevise kroppen om at genkalde de onde kræfter. Denne person er meget overbevisende og viser sider af sig selv, der næsten ikke lader sig skelne fra virkelige oplevelser. Denne dæmon er stærk og kræver stor magt for at blive undertrykt. Han vil drive dig vidt i drømme, og måske vil han også betræde dit virkelige liv." "Hvad mener du?" Det fløj ud af mig.

"Har du haft oplevelser, hvor du har oplevet en sammenhæng mellem din drøm og din virkelighed?" "Nej, jo forresten forleden dag vågnede jeg efter et af disse mareridt med både tøj og sko på kroppen. Jeg havde formodentlig taget det på i søvne. Men hvad skal jeg gøre for at få disse drømme væk? Jeg bliver mere og mere påvirket af dem. Jeg kan ikke sove og er panisk angst for at opleve det igen. Kan du hjælpe mig, eller kender du en eller anden, der kan?"

"Det er en indre proces, og dermed har du selv ansvaret for at bekæmpe dine drømme. Jeg har dog et forslag. Find nogle andre omgivelser end dine sædvanlige og forsøg så at få lidt søvn. Det svækker dig overfor dine onde sider, at du ikke er udhvilet." Jeg kørte hjemad, medens jeg udtænkte en plan. Dorte var ikke kommet hjem endnu. Jeg skrev en seddel til hende, om at jeg overnattede andetsteds og med en forklaring på hvorfor. Herefter skiftede jeg til en mere afslappet påklædning, pakkede en let oppakning og tog til sidst min outdoorjakke på« Jeg pakkede ud nede i cellen. I gamle dage var arresten et forfærdeligt sted at opholde sig, men i dag var det OK.

Madrassen var faktisk bedre end den, jeg havde derhjemme. Jeg havde aftalt med arrestforvareren, at jeg ville overnatte i arresten for at teste af, hvorledes- det egentlig var at sove der. Jeg tror ikke, han troede helt på den historie, men det var jeg faktisk også ligeglad med.

Jeg havde taget en bog med og lå og læste den. Det bankede på døren:

"Skal arrestanten have lidt at spise?" Det var arrestforvareren, der forsøgte at være morsom. Jeg var ikke sulten, så jeg lod maden være. Det eneste jeg fik presset ned, var en kop varm kaffe.

Jeg havde glemt mit armbåndsur derhjemme, men jeg tror, at jeg læste indtil ved ti-tiden. Så begyndte jeg så småt at falde hen. Jeg havde ikke sovet godt i mange døgn, så nu ville jeg tage revanche. Bogen faldt på gulvet.

Pludselig opdagede jeg, at Dorte stod henne i døren og grinede af mig. Jeg rejste mig for at nå hende, men rummet blev bare længere og længere. Jeg strakte armene, men fik kun fat i en kost. Kosten forandrede sig til et gammeldags bajonetgevær. Dortes ansigt ændrede pludselig karakter, hun fik dette kolde smil om munden. Det var ikke Dorte — det var min djævel!!!

Jeg sigtede med geværet og skød, men ramte ikke. Jeg forsøgte igen, men han flyttede sig hele tiden, medens han grinede af mig. Til sidst løb jeg, alt hvad jeg kunne, ind i ham med bajonetten forrest. Hans mave blev sprættet op — blod og indvolde sprøjtede ud og ramte mig dels på kroppen og dels i hovedet. Jeg kunne smage det varme jernholdige blod. Alligevel kom smilet frem på hans ansigt, medens han forsøgte at holde tilbage på de indvolde, der stadig ikke var faldet på

gulvet. Jeg stak ham igen og igen og igen. Jeg borede bajonetten gennem ham, så geværet halvvejs var begravet i hans krop. Men smilet var der stadig.

Jeg måtte overgive mig. Jeg kunne ikke mere. Jeg kastede mig bagover og svævede i den fri luft. Jeg så skyerne svæve over mig og anede den smukke blå sommerhimmel bag mig. Jeg landede og krøb i skjul bag et træ.

Jeg vågnede siddende i det ene hjørne af cellen. Jeg sad halvt skjult bag sengen, men kunne se en fremmed fod stikke frem på den anden side af sengen. Jeg rejste mig. Han lå ved siden af min seng. Ansigtet var helt blåt og læderbæltet var endnu blevet løsnet fra halsen. Der var blod overalt. Ud af maveregionen sad et stoleben af jern halvt inde halvt ude, medens blodet langsomt banede sig vej: ud af såret, ud i klæderne og bredte sig som en kæmpe plamage rundt om stolebenet. Ansigtet var skamferet næsten til ukendelighed.

Åh-nej, Var det mit værk? Var det hvad jeg havde frygtet inderst inde? Jeg var ikke sikker endnu.

Jeg vendte mig og kiggede ud ad det tremmesikrede vindue. Solen lyste ind og det var en flot himmel, der viste sig i dag.

Jeg vendte mig rundt og så, at han stadig lå der. Vi var i den virkelige- verden. Min outdoorjakke hang over stolen ved det lille bord. Jeg kunne se mærket på jakken — Matterhorn.

Der gik nogle sekunder, inden jeg fattede det hele.

Hun havde haft ret. Det indre havde overtaget det ydre. Jeg havde kæmpet gævt men uden det store resultat. Nu var vi nået til sidste runde, og der var kun én måde at afslutte det på!

Fra Crime Files december 2000.

Det sidste jeg tænkte, inden jeg hængte læderbæltet på beslaget på væggen og stillede mig op på stolen, var:

"Du troede nok, du vandt din satans djævel." Så sprang jeg...